

Псарьова Ольга,

аспірант ОРІДУ НАДУ при Президентіві України

Науковий керівник – д. наук з держ. управління, проф. Безверхнюк Т.М.

ПОЛІТИКО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ РОЗВИТКУ МЕДИЧНОГО ТУРИЗМУ

Конституція України – це основний Закон України, в якому зазначено, що життя та здоров'я людини – найвища соціальна цінність. Кожен має право на охорону здоров'я, медичну допомогу та медичне страхування. Відповідно до стратегії сталого розвитку «Україна - 2020», що спрямована на досягнення європейських стандартів життя, одним з основних напрямів діяльності держави є охорона здоров'я.

Соціально-економічний розвиток держави залежить від державних службовців, які є мотивуючими, організаційними та контролюючими елементами розвитку держави. Ефективне функціонування органів державної влади є показником професіоналізму. Під час реформ, зокрема в період реформування у галузі, дуже складно забезпечувати ефективне управління установами охорони здоров'я, підвищувати якість надання медичних послуг, задовольняти потреби населення в цих послугах, накопичувати організаційний та трудовий потенціали, тим паче в умовах економічної нестабільності та політичної недосконалості [4].

Медичний туризм – діяльність, яка пов'язана з організацією медичного обслуговування пацієнтів далеко за межами їх постійного проживання [3].

Існує перелік нормативних актів, які відповідають європейським стандартам та сприяють розвитку ринку медичного туризму. Уряди багатьох країн залучають до плідної співпраці медичні туристичні агенції, страхові компанії, лікувально – профілактичні заклади, як державної так і приватної форми власності, займаючись розвитком цього дуже прибуткового та постійно зростаючого виду туристичної індустрії. Скоординована та налагоджена

співпраця впливає не тільки на імідж держави у світі, на економіку країни, збагачуючи її, і, як наслідок, стимулює розвиток медицини, новітніх технологій, інфраструктури тощо [6].

Медичні послуги мають достатньо високу вартість, особливо у країнах з розвинутою економікою. Медична страховка, яку мають жителі цих країн, на превеликий жаль, не в змозі компенсувати витрати на лікування хронічних захворювань, оперативні втручання, протезування. В країнах існують листи – очікування, коли запланованого медичного втручання доводиться чекати роками, іноді це пацієнтам коштує життя. Деякі країни мають заборони та обмеження що до одержання репродуктивних медичних послуг, а деякі – взагалі не мають якісної діагностики та технологій лікування [3].

Завдяки географічному розташуванню України, клімату, наявності природних лікувальних джерел, медичним установам з якісним передовим медичним обладнанням, кваліфікованому персоналу з багатовіковим досвідом відбувається розвиток цієї галузі. Стоматологія, офтальмологія, естетична медицина, косметологія, пластична хірургія, клітинна інженерія, ствольні клітини; санаторно–курортне оздоровлення та реабілітація – ті напрями, які є привабливими у нашій країні для іноземців [5].

Жителі нашої держави також подорожують та користуються можливістю поєднання медичного обслуговування, відпочинку та оздоровлення. Основними напрямами є Туреччина, Греція, Польща, Ізраїль, Латвія та Литва, Білорусь, Індія, Таїланд [2].

Існує перелік етичних питань як для пацієнта, який подорожує у цілях лікування, так і для населення країн, у які здійснюється подорож.

Людина, що подорожує на схід, не має уявлення про ризик інфекційних захворювань, які там є характерними. Структура захворюваності і смертності в країнах Європи принципово відрізняється від Азії, де населення має імунітет до збудників хворіб.

Використання неперевіраних процедур робить лікування не ефективним, а в деяких випадках завдають шкоди (нестандартні методи лікування

стовбуровими клітинами, вживання наркотиків з недоведеною ефективності, деякі косметичні та пластичні хірургічні втручання).

У державах, що розвиваються, витрачаються державні кошти на розвиток медичного туризму, але їх не вистачає для жителів периферичних регіонів, що зашкоджує здоров'ю місцевому населенню.

Через помилки та несумлінність лікарів можуть з'явитися ускладнення; на жаль, пацієнти не мають інформації щодо правових гарантій, відповідно до законодавства тієї країни, де відбувається лікування.

Стандарти лікування можуть суттєво відрізнятися навіть всередині однієї країни, а існуючі стандарти не мають системи контролю їх виконання.

У багатьох країнах відсутня гарантія якості лікування на державному рівні.

Глобальний ринок медичних послуг належним чином не регулюється, хоча характерним є формування національних систем охорони здоров'я в розвинених країнах, які дуже відрізняються між собою.

Діяльність такої складової ринку, як посередники, досить складно контролювати, з тієї причини, що кінцевий споживач (той, кому надається послуга) не в змозі безпосередньо її отримувати від постачальника (клініки чи іншого закладу, де надається послуга). Законодавча база кожної країни має свої відмінності.

Для вирішення цих питань потрібна обов'язкова Міжнародна акредитація медичних установ, але не має єдиних стандартів для акредитації, а кількість акредитаційних організацій постійно збільшується; правових механізмів, як зробити акредитацію обов'язковою, не існує [1].

Список використаних джерел:

1. Лікування за кордоном. Етичні питання медичного туризму [Електронний ресурс] <http://www.med-visit.com.ua/healthcare-abroad/obzornye-stati/eticheskie-voprosy-meditsinskogo-turi/>

2. Перший незалежний фармацевтичний бізнес-портал [Електронний ресурс] - Режим доступу: <http://pharma.net.ua/analytic/analysis/19185>

3. Центр медичного та репродуктивного права [Електронний ресурс] - Режим доступу: <http://www.medlawcenter.com.ua/ua/99/648.html>

4. Чухно, І. А. Професійна компетентність керівника в сфері охорони здоров'я в сучасних умовах / І. А. Чухно // Формування національної лікарської політики за умов впровадження медичного страхування: питання освіти, теорії та практики : матеріали III Всеукр. наук.-освіт. Internet- конф., м. Харків, 12 берез. 2015 р. – X., 2015. – С. 218-219.

5. Електронне наукове фахове видання "Ефективна економіка" [Електронний ресурс] <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=3891>

6. Medical Tourism: Update and Implications Report - Deloitte [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.deloitte.com/.../center-for-health-solutions/health/55d9f278c

Винокурова Анастасія Валеріївна,

студентка соціально-правового факультету,

Національний університет «Одеська юридична академія»

Науковий керівник – Мамонтова Елла Вікторівна, д. політ.н.,

професор, Національний університет «Одеська юридична академія»

ДЕРЖАВНА СЛУЖБА ЯК СКЛАДОВА ПУБЛІЧНОЇ ПОЛІТИКИ: ОСНОВНІ ЕТАПИ РОЗВИТКУ ТА СУЧАСНИЙ СТАН

Державна служба є одним із головних інститутів державної влади, тому знання формування і функціонування державної служби, особливостей її організації є необхідним та актуальним.

Зародження державної служби можна спостерігати ще у найдавніших державних утвореннях на території України. Особливе місце в історії